

A. STEPHANIE

Alekzandre

Volumul 1

Bookzone
BUCUREȘTI, 2019

Playlist

Hozier - Take me to church

Kaleo - Way down we go

Broods - Bridges

Three Days Grace - Nothing's fair in love and war

The Weeknd - Wicked Games

Daughtry - Ghost of me

Kaleo - Save yourself

5 Seconds of Summer - Jet black heart

Tom Odell - Another love

Sam Tinnesz - Play with fire

Bishop Briggs - River

Ruelle - Secrets and lies

James Bay - Best fake smile

G-Eazy - Mama always told me

Jaymes Young - Feel something

Bea Miller - Song like you
Dan Owen - Hideaway
Khalid & Normani - Love lies
Crazy Gnaris Bakley cover by Daniela Andrade
The Black Keys - Howlin' for you
5 Seconds of Summer - Valentine
James Bay - Wild love
NF - If you want love
Daughtry - It's not over
Jacob Lee - Demons (Philosophical Sessions)
James Bay - Scars
Theory of a Deadman - Not meant to be
Imagine Dragons - Believer
Daughtry - Broken arrows
Birdy + Rhodes - Let it all go

Nimeni nu mi mai spune Alekzandre

Nu e treaba mea, îmi repet pentru a mia oară. Și pot să o mai fac de o mie de ori pentru că știu că nu mă voi putea convinge. În creierul meu se dă o bătălie cruntă de șase sau șapte ore și simt că o să explodez dacă nu voi lua o decizie în curând.

Doar că... nu e treaba mea. Chiar nu e, și mintea mea susține asta cu tărie, dar inima mea tâmpită i se împotrivesște și încearcă să mă convingă contrariul. Întorc situația pe toate părțile, din nou și din nou. Dacă îmi ascult inima, Adelaide – prietena mea cea mai bună – mă va urî, probabil, pentru tot restul vieții. Dacă îmi ascult creierul, o să ajung să mă urăsc.

Știu că nu am niciun drept să mă bag așa în viața oamenilor, însă cei din jurul meu nu iau mereu decizii raționale și cred că Adelaide și mama ei tocmai au luat una dintre acele decizii. Pe de o parte, încerc să le înțeleg. Mama sa este îndurerată și poate că nu gândește clar în aceste momente în care trebuie să facă față pierderii soțului ei, iar Adelaide nu și-a plăcut niciodată fratele vitreg. De fapt, cred că s-au întâlnit o singură dată și nu a ieșit nimic bun.

Doar că nu e corect.

Eu nu l-am cunoscut niciodată și nu am nimic de-a face cu el, dar mă pun în locul lui și, în ciuda faptului că relația cu ai mei nu este cea mai fericită în momentul actual, în cazul în care, Doamne ferește, unul dintre ei ar deceda, nu aș putea să i-o iert niciodată fratelui meu

dacă nu m-ar anunța. E o prostie, evident. Pentru că, în primul rând, niciunul dintre părinții mei nu o să moară în viitorul apropiat și pentru că, în al doilea rând, nici măcar fratele meu nu mă urăște atât de tare încât să îmi facă una ca asta.

Și nu știu cu ce a greșit Alekzandre de mama și sora lui vitregă au impresia că nu merită să asiste la înmormântarea tatălui său și, sincer, nici măcar nu îmi pasă.

Toată lumea se agită în jurul meu, încercând să se facă utilă. Mie mi se pare că mi-am consumat ultima fărâamă de energie acum mult timp și nu pot să mai mișc nici măcar un deget, dar încerc să-mi păstrez calmul. Sunt aici datorită prieteniei mele cu Adelaide, deși nu sunt atât de sigură că are nevoie de suportul meu. Nu a reușit niciodată să se împace în totalitate cu faptul că mama ei s-a căsătorit și nici nu și-a dat interesul să aibă o relație cât de cât apropiată cu Anthony, tatăl ei vitreg. Eu sunt aici pentru ea, iar ea e aici pentru a o sprijini pe mama ei. Iar Carter – iubitul meu – e pe aici, pe undeva, de dragul meu.

Am nevoie de o porțiță de scăpare. Mă strecor cu grijă printre oameni, făcându-mi drum spre biroul care i-a aparținut lui Anthony, sperând că acolo voi găsi ceea ce am nevoie. Mă mișc destul de greu, ținând cont de faptul că am nevoie de cârje pentru a face asta. Mi-am fracturat piciorul și nu am voie să mă sprijin pe el încă o bună bucată de vreme. Arunc o privire în stânga și în dreapta, asigurându-mă că nu mă vede nimeni, apoi apăs clanța. Inima-mi bate cu putere, de parcă fac ceva greșit. Și poate că asta fac. Poate că o trădez pe Adelaide pentru o persoană pe care nu am cunoscut-o niciodată, dar nu știu de ce am sentimentul că nu mi-aș ierta-o niciodată dacă aș fi părtașă la decizia pe care a luat-o împreună cu mama ei. Urăsc nedreptățile.

Mă strecor în birou, închid ușa în urma mea și mă sprijin cu spatele de ea, așteptând ca ritmul respirației să îmi revină la normal. Aerul este închis și nu pătrunde nicio rază de lumină prin perdelele groase. Scot telefonul din buzunarul de la blugi și mă folosesc de el ca să nu mă împiedic de nimic în drumul meu spre biroul din mijlocul încăperii. Cârjele mi se afundă în covor și, cu cât mă apropii de birou, cu atât devin mai agitată.

Faci o greșeală.

Asta ar fi acea voce enervantă a rațiunii care nu vrea să își vadă de treaba ei. Nu i-am cerut părerea. Sunt conștientă că s-ar putea să fac o greșeală. Poate, nu în totalitate, altfel aș da înapoi. Dar nu o fac. Ajunsă în spatele biroului, trag aer în piept, sprijin cârjele de birou, mă așez pe scaun cu greu și încep să deschid sertarele rând pe rând.

Mă simt îngrozitor, scotocind prin lucrurile unei persoane decedate, dar, cumva, nu cred că Anthony s-ar împotrivi dacă ar ști ce vreau să fac.

Trebuie să fie aici.

În fața ușii se aud câteva voci și sting telefonul, rămânând nemișcată. În câteva secunde se face liniște și sunt din nou în siguranță, mai aproape de a-mi duce planul la bun sfârșit. Dar nu găsesc ceea ce caut nici în ultimul sertar și sunt pe punctul de a mă da bătută, când mă apropii de ultimele pagini ale agendei pe care o răsfoiesc.

Apoi zăresc într-un colț un scris de mână neglijent și aproape indescifrabil. Îmi mijesc ochii și citesc numele de câteva ori, ca să fiu sigură că nu văd doar ceea ce vreau eu să văd. Însă nu am niciun dubiu. Deasupra numărului de telefon, scrie *Alekzandre*.

Care sunt șansele să fie un alt Alekzandre? Sper că destul de mici.

Tastez numărul, apoi mă rotesc și mă sprijin de birou, cu spatele spre ușă. Încă mai am timp să mă răzgândesc, dar nu o fac. Apelez. Sună de câteva ori și mă pregătesc să închid, dar o voce joasă și curioasă ajunge la mine și rămân câteva secunde, întrebându-mă dacă să vorbesc sau nu.

– Alekzandre? șoptesc cu o oarecare teamă.

– Nu, îmi răspunde bărbatul de la celălalt capăt. Alek e la duș. Vrei să-l chem?

– Ă... Nu, nu. Ai putea să-l rogi să mă sune înapoi?

Tăcere.

– Mă auzi? șoptesc din nou.

– Da, te-am auzit. Te-a lăsat însărcinată? S-a îmbătat și s-a comportat ca un dobitoc?

– Po-poftim? mă bâlbâi. Nu. Eu... Ă...

Nu știi de ce naiba mă tot bâlbâi. Nu-mi place interogatoriul la care sunt supusă.

– Trebuie să vorbesc cu el! insist.

Nu știi ce am spus atât de amuzant, dar necunoscutul râde.

– Da, evident că trebuie să vorbești cu el, altfel n-ai mai fi sunat, nu?

– Ascultă, n-am nici chef și nici răbdarea necesară ca să-ți suport prostiile. Aș aprecia dacă l-ai ruga pe Alekzandre să mă sune înapoi. Te rog, adaug ca să nu par o nesimțită.

– Așteaptă o secundă.

Îi aud vocea înfundat, ca și cum ar fi acoperit difuzorul cu mâna, apoi aud câteva foșnituri și se așterne liniștea din nou. Încep să bat nerăbdătoare din picior. Prind telefonul între umăr și ureche și încep să mă joc cu cercele din cealaltă, un tic de care nu mă pot dezobișnui.

Cineva își drege glasul, dar nu scoate niciun cuvânt.

– Alekzandre?

– Alek, răspunde pe un ton detașat. Nimeni nu-mi mai spune Alekzandre. Ce vrei?

Pufnesc iritată. Mi se formează un gol în stomac când mă gândesc să trebuie să-i dau o veste îngrozitor de tristă unui om care deja e prost dispus și nu știu cum să-mi adun gândurile și să nu par insensibilă.

– Alek! repet, încercând să mă calmez. Eu sunt Zhavia.

– Zhavia! repetă, iar numele meu sună ciudat din cauza accentului pe care îl pune pe ultima literă. Habar n-am de unde ai numărul meu, dar te asigur că nu sunt tatăl copilului tău, dacă de asta ai sunat. Dacă vrei un interviu, mă tem că trebuie să vorbești cu agentul meu.

Gem frustrată. Ce e în neregulă cu oamenii ăștia?

– Nu știu zău care e problema voastră, pufnesc. Și celălalt tip mi-a trântit-o pe asta cu copilul, dar nu, nu de asta am sunat. De fapt, noi doi nu ne cunoaștem.

Încă.

– De ce ai sunat?

Îmi dau seama după nerăbdarea din vocea lui că o să închidă telefonul în curând și nu am scotocit degeaba prin lucrurile tatălui său doar ca să mă las înfrântă de atitudinea lui proastă.

– Alek, oftez, apoi mă pregătesc să îi spun motivul pentru care am sunat, conștientă că nu există niciun mod prin care aş putea face vestea mai puțin dureroasă. Am sunat ca să îți spun că tatăl tău... el... ă... a murit.

Urmează o tăcere care mă neliniștește și verific să văd dacă nu cumva a închis, dar nu. Încă e acolo.

– Îmi pare rău pentru pierderea ta! șoptesc.

– Nu știi cine dracu' ești, dar te asigur că nu e deloc amuzant.

Închid ochii și îmi mușc buza, încercând să împiedic lacrimile să o ia la vale. Reacția lui nu mă surprinde și știu că mă urăște pentru că eu sunt cea care i-a dat vestea, dar mă împac cu gândul că e mai bine decât să fi aflat atunci când ar fi fost prea târziu.

– Îmi pare rău, repet de parcă asta ar schimba ceva. Sunt prietenă cu Adelaide, încerc să îi explic. Știu că nu am niciun drept să te sun și îmi pare rău că eu sunt cea care ți-a dat vestea.

– E o glumă?

Nu mai pare chiar atât de sigur pe el, iar faptul ăsta nu mă ajută deloc în încercarea de a nu plânge.

– Nu, îi zic calm, înțelegând șocul prin care trece acum. Nu e o glumă. Înurmântarea o să fie poimăine.

– De ce mă suni tu?

Nu pot să îi spun că sora și mama lui vitregă consideră că el nu are ce să caute aici. Că îi refuză șansa de a-și lua rămas-bun de la tatăl lui.

– Toată lumea e puțin cam aglomerată acum, îl mint.

– Nu asta am vrut să spun, spune cu mai multă stăpânire de sine, pe un ton rece. De ce m-ai sunat?

Întrebarea asta mă lasă derutată pentru câteva clipe.

– Pentru că mă gândeam că ai vrea să știi. Mă gândeam că ai vrea să îți iei rămas-bun, chiar dacă nu erăți foarte apropiați. Eu...

– Tu, mă întrerupe nervos, nu știi nimic despre relația dintre mine și Anthony.

– Da, poate că nu știu prea multe, admit. Însă mă gândeam că ai vrea să știi, atâta tot. Mă gândeam că ai vrea să vii.

– Nu vreau să știu la ce te gândea! ridică tonul la mine, deși nu am greșit cu nimic. Nu vreau și nu o să vin!

Nu sunt surprinsă că-mi închide telefonul în nas. Otez și îl las pe birou, întrebându-mă dacă am luat cea mai bună decizie. Poate că relația dintre Alek și tatăl lui nu a fost una foarte apropiată și poate că Adelaide și mama lui vitregă au motivele lor pentru care nu-l vor aici, dar cum ai putea să nu anunți o persoană atunci când îi moare tatăl? Pur și simplu nu pot să înțeleg sau să concep asta și, deși eu sunt cea pe care Alek o urăște, cred că mă pot împăca cu gândul ăsta. O să înfrunt și furia prietenei mele atunci când o să fie cazul.

Poate că Alek o să vină.

Poate că nu o să vină.

Sunt sigură că o să ia cea mai bună decizie pentru el.

Ușa se deschide și se închide înainte să apuc să mă rotesc. Sunt mult mai calmă decât eram în urmă cu zece minute și bucuroasă că am pus toate lucrurile la locul lor în sertare. Nimeni nu mă poate acuza că am făcut ceva greșit. Încă.

Mi-e greu să disting în întuneric, dar după gemetele și sunetele înfundate, îmi dau seama că oricine a intrat în birou, nu prea are treabă cu mine. Cei doi sunt prea ocupați să se sărute și să se atingă. Îmi vine să țip, să le spun că nu e nici locul și nici momentul potrivit pentru asta, dar cine sunt eu să-i judec? Decid să mă retrag cât pot de subtil, lăsându-i să-și facă de cap. Fac un pas, apoi încă unul.

– Carter...

Vocea subțire a prietenei mele mă face să mă opresc în mijlocul camerei.

– Șș... O să ne audă cineva, îi răspunde o voce pe care aș vrea să nu o recunosc.

Lacrimile, pe care le-am ținut în frâu până acum, încep să-mi curgă șiroaie pe obraji, însă din cu totul alt motiv. Minte și inima mea se află din nou în război, doar că, de data asta, inima mea o să iasă măcelărită și nu pot să fac nimic ca să împiedic asta.

Îmi repet că nu are cum să fie același Carter. Că poate există un alt Carter, pe care cea mai bună prietenă a mea nu mi l-a prezentat. Că în niciun caz nu poate să fie iubitul meu, acel Carter pe care îl cunosc de-o viață, care a fost cel mai bun prieten al meu încă din adolescență, cu care sunt împreună din liceu. Pentru că acel Carter nu mi-ar face una ca asta. Pentru că Adelaide nu mi-ar face una ca asta.

Mă rotesc cu greu, sprijinindu-mă în cârje și fără să îmi pese dacă atrag atenția asupra mea. Feresc draperiile de pe geam, lăsând lumina să pătrundă în cameră. Sunetele încetează brusc, dar eu încă nu am curaj să mă rotesc și să dau privirea cu ei. Inima mea nu e pregătită pentru un asemenea șoc. Nu pot procesa asta.

– Z-Zhavia? O, Doamne, Zhavia!?

E vocea lui. A celui Carter și simt cum mi se frânge puțin inima. Puțin de tot, pentru că nu am de gând să mă împrăștiu aici, pe podea. O să-i permit să se frângă atunci când nu va mai fi nimeni în jurul meu, dar nu acum. Nu sunt atât de slabă, sau nu îmi doresc să fiu atât de slabă. Mă doare atât de tare în piept încât cu greu pot respira.

Și mă rotesc.

Și lumea mea se prăbușește, strivindu-mi inima sub greutatea ei.

– Zhavia, noi...

– Da, râd amar, întrerupându-mi prietena. Văd că voi. Îmi pare rău că v-am întrerupt.

– Lasă-mă să îți explic, intervine Carter, cu o expresie îngrozită pe chipul care acum îmi pare străin.

Măcar are bunul simț să nu îmi spună că nu e chiar ceea ce pare.

– Nu cred că e momentul potrivit să vorbim despre asta, șoptesc, amintindu-mi unde ne aflăm și de ce suntem aici.

– Zhavia, lasă-mă să-ți explic!

Mă mișc cu greu spre ușă, dar Adelaide se postează în fața mea, blocându-mă.

– Dacă nu vrei să te trezești cu o cârjă în față, te sfătuiesc să te dai la o parte, o ameninț în timp ce lacrimile îmi încețoșează vederea.

Îmi aruncă o privire încărcată cu regret, dar presupun că e prea târziu acum. Îmi ridic bărbia și trec pe lângă ei, urând faptul că mă mișc atât de încet. Tot din cauza idiotului de Carter mi-am fracturat piciorul, când a insistat să mergem la munte acum câteva săptămâni, deși știa că nu sunt bună la drumeții.

Îmi păstrez demnitatea intactă până când ies din casă, dar apoi izbucnesc în plâns. Sunt conștientă că nu era totul numai lapte și miere între noi și că eu am fost cea care s-a îndepărtat de el în urmă cu câțiva ani, însă n-am crezut niciodată că mi-ar face una ca asta. Ar fi putut să îmi spună, nu să mă transforme în fata care e înșelată de iubitul ei cu cea mai bună prietenă.

La o înmormântare.

– Zhavia!

Mă opresc, dar nu ca să-i dau timp lui Carter să mă ajungă din urmă – nu că aş fi ajuns prea departe – ci ca să îmi șterg lacrimile.

– Zhavia! mă prinde de cot, forțându-mă să rămân locului.

– Carter, intru în jocul lui stupid.

– Eu n-am... Îmi pare rău...

– Sunt sigură, pufnesc. Cred că ar trebui să fii alături de Adelaide în momentul ăsta. Știi tu, din moment ce ei tocmai i-a murit tatăl.... De cât timp? îl întreb, conștientă că s-ar putea să fie mai bine dacă nu știu. De cât timp? repet nervoasă.

– De la începutul verii, privește în pământ când îmi răspunde.

– De la începutul verii?! nu-mi pot masca uimirea din glas. Asta a fost... acum mai bine de două luni și jumătate!

Încuviințează tăcut.

– Nu pot să vorbesc cu tine în momentul ăsta. Nu vreau, mă corectez. Nu vreau să vorbesc cu tine acum! repet. Nici nu pot să te privesc!

Îmi scutur mâna. E suficient de inteligent încât să știe că nu o să port o conversație cu el acum și își

retrage mâna de pe cotul meu și o trece prin păr, vizibil nervos. Nu pot să-i privesc ochii căprui, odinioară calzi. Nu mai vreau să am nimic de-a face cu el în secunda asta.

De la începutul verii, îmi tot repet.

– Lasă-mă să te duc acasă! mă roagă.

Trec pe lângă el, refuzând să-i mai adresez vreun cuvânt.

Sunt oarbă sau proastă?

Până să ajung acasă, concluzionez că ambele.